

Klasa:

Urbroj:

Zagreb,

PREDSJEDNIKU HRVATSKOGA SABORA

Predmet: Prijedlog zaključka o problematici postavljanja dvojezičnih natpisa u Gradu Vukovaru i primjeni Ustavnog zakona o pravima nacionalnih manjina (predlagatelji: 1/3 zastupnika Hrvatskoga sabora) – mišljenje Vlade

Veza: Pismo Hrvatskoga sabora, klase: 016-02/13-01/01, urbroja: 65-13-03, od 18. rujna 2013. godine

Na temelju članka 122. stavka 2. Poslovnika Hrvatskoga sabora (Narodne novine, broj 81/2013), Vlada Republike Hrvatske o Prijedlogu zaključka o problematici postavljanja dvojezičnih natpisa u Gradu Vukovaru i primjeni Ustavnog zakona o pravima nacionalnih manjina (predlagatelji: 1/3 zastupnika Hrvatskoga sabora), daje sljedeće

M I Š L J E N J E

Vlada Republike Hrvatske ne podržava Prijedlog zaključka o problematici postavljanja dvojezičnih natpisa u Gradu Vukovaru i primjeni Ustavnog zakona o pravima nacionalnih manjina, koji je predsjedniku Hrvatskoga sabora podnijela 1/3 zastupnika Hrvatskoga sabora.

Prijedlogom zaključka predloženo je da se Vlada Republike Hrvatske obveže da poduzme sve zakonom predviđene mjere za dosljednu primjenu članka 8. Ustavnog zakona o pravima nacionalnih manjina te da se odgodi primjena prava iz članka 7. stavka 1. Ustavnog zakona o pravima nacionalnih manjina, a vezano za postavljanje dvojezičnih natpisa na javne ustanove i institucije u Gradu Vukovaru do sljedećeg popisa stanovništva.

U obrazloženju Prijedloga zaključka navedeno je da se zbog aktualne situacije u Gradu Vukovaru i problema oko uvođenja ćirilice na javne ustanove i institucije, posebno zbog izazivanja napetosti i ugrožavanja sigurnosti građana, predlaže rasprava i donošenje predloženog Zaključka.

Ujedno se navodi da zajednički suživot svih državljana Republike Hrvatske na području Grada Vukovara, bez obzira na nacionalnu pripadnost, a imajući u vidu ratna stradanja i žrtvu koju je Vukovar podnio u Domovinskom ratu, treba biti jedan od ključnih nacionalnih interesa. Nadalje se navodi da nemiri i prosvjedi zbog uvođenja dvojezičnih natpisa na javne ustanove i institucije dovode u pitanje odvijanje normalnog funkcioniranja svih sfera društvenog života u Gradu, samim time i izazivanje nepotrebnih međunacionalnih tenzija.

Uvažavajući navedene argumente, Vlada Republike Hrvatske navodi sljedeće:

Odredbom članka 8. Ustavnog zakona o pravima nacionalnih manjina (Narodne novine, br. 155/2002, 47/2010, 80/2010 i 93/2011) propisano je kako se odredbe ovoga Ustavnog zakona i odredbe posebnih zakona kojima se uređuju prava i slobode pripadnika nacionalnih manjina moraju tumačiti i primjenjivati u svrhu poštivanja pripadnika nacionalnih manjina i hrvatskog naroda, razvijanja razumijevanja, solidarnosti, snošljivosti i dijaloga među njima.

Odredba članka 8. spada u temeljne, načelne odredbe Ustavnog zakona o pravima nacionalnih manjina kojim se utvrđuje načelni pristup tumačenju i primjeni propisa kojim se uređuju prava nacionalnih manjina. Odredba upućuje na potrebu razumijevanja cjelokupnog Ustavnog zakona zašto su pojedina prava nacionalnih manjina propisana zakonom i potrebu primjene svih prava koja su sadržana u Ustavnom zakonu, kao i Zakonu o uporabi jezika i pisma nacionalnih manjina u Republici Hrvatskoj (Narodne novine, br. 51/2000 i 56/2000) koji regulira pravo manjine na uporabu vlastitog jezika i pisma ne zanemarujući pritom relevantne međunarodne propise.

U obrazloženju navedene odredbe u Prijedlogu ustavnog zakona o pravima nacionalnih manjina, s Konačnim prijedlogom zakona, koji je predsjedniku Hrvatskoga sabora podnijela Vlada Republike Hrvatske 22. srpnja 2002. godine stoji kako je predmetna odredba uređena sukladno odredbama članaka 2. i 6. Okvirne konvencije za zaštitu nacionalnih manjina.

Republika Hrvatska je stranka navedene Okvirne konvencije. Odluku o proglašenju Zakona o potvrđivanju Okvirne konvencije za zaštitu nacionalnih manjina (Narodne novine – Međunarodni ugovori, broj 14/97) Zastupnički dom Sabora Republike Hrvatske donio je 29. rujna 1997. godine.

Stranke Okvirne konvencije ratifikacijom preuzimaju obvezu promicati potpunu i djelotvornu jednakost pripadnika manjina u svim područjima gospodarskoga, društvenoga, političkoga i kulturnoga života te osigurati uvjete koji će pripadnicima nacionalnih manjina omogućiti da izraze, očuvaju i razvijaju vlastitu kulturu i identitet.

U odredbi članka 2. Okvirne konvencije stoji kako se odredbe Okvirne konvencije primjenjuju u dobroj vjeri, u duhu razumijevanja i snošljivosti te u skladu s načelima dobrosusjedstva, prijateljskih odnosa i suradnje među državama.

Nadalje, u članku 6. stoji kako će stranke poticati duh snošljivosti i međukulturnog dijaloga i poduzeti učinkovite mjere na promicanju uzajamnog poštovanja razumijevanja i suradnje među svim ljudima koji žive na njihovu području, bez obzira na etničku, kulturnu, jezičnu ili vjersku pripadnost tih ljudi, posebice u području obrazovanja, kulture i medija.

Nadalje, u istom članku Okvirne konvencije stoji da se stranke obvezuju poduzeti odgovarajuće mjere zaštite osoba koje bi mogle biti izložene prijetnjama ili diskriminaciji, neprijateljstvu ili nasilju radi njihove etničke, kulturne, jezične ili vjerske pripadnosti.

Iz navedenih odredbi Okvirne konvencije jasno proizlazi kako je njihov smisao promicanje prava manjina uz poticanje duha snošljivosti i međukulturnog dijaloga, a posebno je propisana obveza poduzimanja zaštite osoba koje bi mogle biti izložene bilo kojoj vrsti diskriminacije ili nasilja zbog njihove etničke, kulturne, jezične ili vjerske pripadnosti.

Savjetodavni odbor, sastavljen od nezavisnih stručnjaka koji prate primjenu Okvirne konvencije za zaštitu nacionalnih manjina, u svom Tematskom komentaru o jezičnim pravima osoba koje pripadaju nacionalnim manjinama od 5. srpnja 2012. godine, u okviru objašnjavanja svrhe članka 6. Okvirne konvencije naglašava da se ta odredba tiče društva kao cjeline i zahtijeva politiku koja održava i promovira različitost, uklanjanje prepreka i poticanje kontakta i suradnje među ljudima koji pripadaju različitim grupama, posebno u području obrazovanja, kulture i medija. Samim tim, obveza promoviranja tolerancije i uzajamnog razumijevanja, kao i borba protiv bilo kakvog oblika diskriminacije, na taj način podržava sva prava na upotrebu jezika. Kao posljedica toga i u skladu sa općim duhom dvojezičnosti i višejezičnosti sadržanim u Okvirnoj konvenciji, rad Savjetodavnog odbora bazira se na priznavanju i uvažavanju značenja višejezičnosti u promoviranju tolerancije i poštivanja različitosti u društvu.

Iz navedenog jasno proizlazi kako je odredba članka 8. Ustavnog zakona donesena u svrhu promoviranja različitosti i tolerancije koje se ostvaruju uz primjenu Ustavnog zakona o pravima nacionalnih manjina. Vlada Republike Hrvatske u smislu članka 8. Ustavnog zakona poduzima mjere iz svoje nadležnosti kako bi u potpunosti došlo do primjene zakona odnosno ostvarenja prava nacionalnih manjina. U tu svrhu se i podnosi Hrvatskome saboru godišnje Izvješće o provođenju Ustavnog zakona, a iz tog razloga je i Vlada Republike Hrvatske na sjednici održanoj 8. travnja 2011. godine donijela Akcijski plan za provedbu Ustavnog zakona o pravima nacionalnih manjina za razdoblje od 2011. do 2013. godine te zadužila Ured za ljudska prava i prava nacionalnih manjina da Vladi Republike Hrvatske podnosi godišnja izvješća o njegovoj provedbi. Cilj provedbe mjera iz Akcijskog plana za provedbu Ustavnog zakona o pravima nacionalnih manjina za razdoblje od 2011. do 2013. godine je daljnje unaprjeđenje, odnosno intenziviranje provedbe Ustavnog zakona, posebno u područjima u kojima su uočeni nedostaci.

Svako drugačije tumačenje članka 8. bilo bi protivno Okvirnoj konvenciji za zaštitu nacionalnih manjina i naporima Vlade Republike Hrvatske otkako je donesen Ustavni zakon o pravima nacionalnih manjina. Propisana prava se tumače i primjenjuju tako da idu u korist ostvarivanja načela jednakosti i nediskriminacije.

U odnosu na zahtjev iz predloženog Zaključka da Vlada Republike Hrvatske odgodi primjenu Ustavnog zakona, treba istaknuti da Ustav Republike Hrvatske propisuje da Vlada obavlja izvršnu vlast u skladu s Ustavom i zakonom. Jedna od nabrojanih ovlasti Vlade u samom Ustavu je da provodi zakone i ostale odluke Hrvatskoga sabora. S obzirom na to da su Ustavni zakon o pravima nacionalnih manjina i Zakon o uporabi jezika i pisma nacionalnih manjina u Republici Hrvatskoj na snazi, obveza Vlade Republike Hrvatske je da u potpunosti primjenjuje važeće propise.

Ustavom Republike Hrvatske (Narodne novine, broj 85/2010 – pročišćeni tekst), odredbama članka 12., propisano je da je u Republici Hrvatskoj u službenoj uporabi hrvatski jezik i latinično pismo, a da se u pojedinim lokalnim jedinicama uz hrvatski jezik i latinično pismo u službenu uporabu može uvesti i drugi jezik te ćirilčno ili koje drugo pismo, pod uvjetima propisanim zakonom.

Odredbom članka 12. stavka 1. Ustavnog zakona o pravima nacionalnih manjina, izričito je uređeno da se ravnopravna službena uporaba jezika i pisma kojim se služe pripadnici nacionalne manjine ostvaruje na području jedinice lokalne samouprave kada pripadnici pojedine nacionalne manjine čine najmanje trećinu stanovnika takve jedinice.

Slijedom navedenoga, imajući u vidu da prema rezultatima Popisa stanovništva 2011. godine pripadnici srpske nacionalne manjine čine 34,87% stanovništva Grada Vukovara, odnosno više od jedne trećine od ukupnog broja stanovnika grada, razvidno je da pripadnici srpske nacionalne manjine u Gradu Vukovaru ostvaruju pravo na ravnopravnu službenu uporabu srpskog jezika i ćirilčnog pisma na području grada po sili zakona.

Budući da je navedenom odredbom Ustavnog zakona o pravima nacionalnih manjina ostvarivanje predmetnog prava izričito propisano te da se, sukladno odgovarajućim rezultatima popisa stanovništva, primjenjuje po sili zakona, „uvođenje službene dvojezičnosti“ u Gradu Vukovaru, dakle, ne predstavlja pitanje koje bi trebalo biti predmetom rasprave temeljem nečijeg zahtjeva ili inicijative, već bi se istom trebalo pristupiti izravnom primjenom zakona.

Vlada Republike Hrvatske napominje da su uvjeti službene uporabe jezika i pisma nacionalnih manjina, kojima se osigurava ravnopravnost sa hrvatskim jezikom i latiničnim pismom sukladno zakonu, detaljno uređeni Zakonom o uporabi jezika i pisma nacionalnih manjina u Republici Hrvatskoj.

Nadalje, Zakonom o uporabi jezika i pisma nacionalnih manjina u Republici Hrvatskoj je, između ostalog odredbama članaka 12. do 18. i članka 20., detaljno uređeno i ostvarivanje prava na ravnopravnu službenu uporabu jezika i pisma nacionalne manjine u postupku pred državnim tijelima prvog stupnja i pravnim osobama koje imaju javne ovlasti, odnosno u postupku pred tijelima državne uprave prvog stupnja, u postupku pred sudbenim tijelima prvog stupnja, u postupcima koje vode državno odvjetništvo i javni bilježnici te pravne osobe koje imaju javne ovlasti u jedinicama samouprave u kojima je u službenoj uporabi, osim hrvatskog jezika i latiničkog pisma, jezik i pismo nacionalne manjine. Ta su tijela, sukladno članku 18. Zakona, između ostalog, dužna dvojezično ili višejezično: izdavati javne isprave; tiskati obrasce koji se koriste u službene svrhe; ispisivati tekst pečata i žigova u istoj veličini slova; ispisivati natpisne ploče; ispisivati zaglavlja akata istom veličinom slova.

Iz navedenog je vidljivo kako se ravnopravna uporaba jezika i pisma, čija je provedba u nadležnosti državnih tijela, ne odnosi samo na ispisivanje natpisnih ploča čije postavljanje predlagatelji predlažu odgoditi.

Sukladno Naputku za dosljednu provedbu Zakona o uporabi jezika i pisma nacionalnih manjina u Republici Hrvatskoj (Narodne novine, broj 33/2012) čije je donošenje bilo predviđeno Akcijskim planom, općine i gradovi u kojima pripadnici nacionalne manjine čine najmanje trećinu stanovnika takve jedinice, i koje su, sukladno zakonu, u obvezi svojim statutima izričito propisati i urediti pravo na ravnopravnu službenu uporabu jezika i pisma nacionalnih manjina na cijelom svojem području, dužne su svojim statutima detaljno urediti ostvarivanje navedenog prava, odnosno izričito propisati svako pojedino pravo čije je ostvarivanje na području tih jedinica zajamčeno Zakonom o uporabi jezika i pisma nacionalnih manjina u Republici Hrvatskoj.

Osim navedenog, Vlada Republike Hrvatske ističe kako je u sva dosadašnja tri kruga praćenja provedbe Okvirne konvencije za zaštitu nacionalnih manjina u Republici Hrvatskoj (Zakon o potvrđivanju Okvirne konvencije za zaštitu nacionalnih manjina, Narodne novine – Međunarodni ugovori, broj 14/97), Savjetodavni odbor, kao tijelo koje prati provedbu, pozivao Vladu Republike Hrvatske da osigura da se odredbe Ustavnoga zakona o pravima nacionalnih manjina, koje se odnose na provedbu članaka 10. i 11. Okvirne konvencije, provode u svim jedinicama lokalne samouprave u kojima neka nacionalna manjina čini najmanje trećinu stanovništva. Nužno je naglasiti i to da Savjetodavni odbor drži da zahtjev najmanje trećine udjela u lokalnom stanovništvu neke jedinice za priznanje prava na ravnopravnu uporabu manjinskog jezika i pisma predstavlja visok prag.

Savjetodavni odbor je upravo u Trećem (posljednjem) mišljenju o Republici Hrvatskoj zaključio kako smatra da u primjeni zakona kojim se regulira uporaba jezika i pisma manjina ima ozbiljnih nedostataka jer su za ostvarenje odredaba o ravnopravnoj uporabi manjinskog jezika i pisma na topografskim oznakama uglavnom nadležne lokalne i regionalne vlasti, što je posebno problematično u onim područjima u kojima živi velik broj pripadnika srpske manjine. Stoga je Savjetodavni odbor potaknuo vlasti u Trećem mišljenju da poduzmu proaktivne mjere kako bi, posebno na regionalnoj i lokalnoj razini, osigurale učinkovitu provedbu odredaba Ustavnog zakona koje se odnose na provedbu članka 11. Okvirne konvencije. Vlada Republike Hrvatske upravo priprema Četvrto izvješće o provedbi Okvirne konvencije za zaštitu nacionalnih manjina.

Republika Hrvatska je ujedno stranka i Europske povelje o regionalnim i manjinskim jezicima, a Hrvatski sabor je na sjednici 17. listopada 1997. godine donio Zakon o potvrđivanju Europske povelje o regionalnim ili manjinskim jezicima (Narodne novine – Međunarodni ugovori, broj 18/97). Zemlje koje pristupe Europskoj povelji obvezuju se na zaštitu i promicanje regionalnih ili manjinskih jezika budući da su oni često izloženi riziku marginaliziranja. Povelja sadrži niz načela i mjera koja štite jezike koje na području određenoga državnog teritorija tradicionalno rabi manji broj državljana dane države i koji se razlikuju od njezinih službenih jezika. Republika Hrvatska je pri ratifikaciji dala izjavu i samim time sama odredila da će se odredbe trećeg dijela Povelje primjenjivati u odnosu na talijanski, srpski, mađarski, češki, slovački, rusinski i ukrajinski jezik. Države su dužne štiti, promovirati i poticati uporabu jezika koje su navele u svojoj izjavi prilikom pristupanja povelji.

Stranke Europske povelje obvezuju se eliminirati bilo koje neopravdane razlike, isključenja, ograničenja ili prednosti u odnosu na uporabu regionalnoga ili manjinskog jezika s ciljem obeshrabrivanja ili dovođenja u opasnost održanja ili razvoja regionalnoga ili manjinskog jezika. Povelja sadrži dvostruki mehanizam nadgledanja provedbe: redovita izvješća država potpisnica o primjeni Povelje te mišljenja Odbora stručnjaka za Europsku povelju o regionalnim ili manjinskim jezicima.

Odbor stručnjaka je u posljednjem mišljenju koje se odnosi na Republiku Hrvatsku istaknuo da u pojedinim jedinicama lokalne ili područne (regionalne) samouprave treba izmijeniti ili uskladiti statute s Ustavnim zakonom o pravima nacionalnih manjina. Vlada Republike Hrvatska upravo priprema Peto izvješće o primjeni Povelje.

Vlada Republike Hrvatske podsjeća predlagatelje da je Republika Hrvatska sklopila nekoliko međunarodnih bilateralnih sporazuma kojim se obvezla štititi pripadnike manjina koji su njeni državljani. Jedan od tih sporazuma je i Sporazum između Republike Hrvatske i Srbije i Crne Gore o zaštiti prava hrvatske manjine u Srbiji i Crnoj Gori i srpske i crnogorske manjine u Republici Hrvatskoj (Narodne novine – Međunarodni ugovori, broj 3/2005).

Prema navedenom Sporazumu, stranke se obvezuju osigurati pripadnicima manjina slobodnu uporabu jezika i pisma nacionalnih manjina u privatnom i javnom životu.

Stranke se obvezuju osigurati na područjima gdje žive pripadnici nacionalne manjine, a u skladu s unutarnjim zakonodavstvom i usvojenim međunarodnopravnim standardima, službenu uporabu jezika i pisma nacionalne manjine i među ostalim:

- u korištenju dvojezičnih obrazaca, natpisnih ploča, pečata i žigova državnih tijela, tijela jedinica lokalne samouprave te pravnih osoba koje imaju javne ovlasti,
- pri obilježavanju naziva naseljenih mjesta, ulica i trgova, javnih oznaka u prometu i toponima.

Osim međunarodnih ugovora, koji su valjano sklopljeni, potvrđeni, objavljeni i koji su na snazi te čine dio unutarnjeg pravnog poretka Republike Hrvatske i hrvatskih zakona koji obvezuju na punu primjenu u ostvarenju prava pripadnika nacionalnih manjina, jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave mogu svojim općim aktima propisati određena prava manjina u skladu s Ustavom i zakonom.

Ustavni zakon o pravima nacionalnih manjina u članku 12. propisuje ravnopravnu službenu uporabu jezika i pisma kojim se služe pripadnici nacionalne manjine između ostalog da se ostvaruje i kada je to propisano statutom jedinice lokalne samouprave ili statutom jedinice područne (regionalne) samouprave u skladu s odredbama posebnog zakona o uporabi jezika i pisma nacionalnih manjina u Republici Hrvatskoj.

Grad Vukovar, na kojeg se odnosi zahtjev iz predloženog Zaključka, je iskoristio mogućnost da unatoč nepostojanju zakonske obveze propisivanja ravnopravne uporabe srpskog jezika i ćiriličnog pisma, svojim statutom propiše to pravo srpskoj nacionalnoj manjini.

Izvješće o provođenju Ustavnog zakona o pravima nacionalnih manjina te o utrošku sredstava za 2009. godinu, usvojeno od strane Hrvatskoga sabora, sadrži podatak da je Gradsko vijeće Grada Vukovara 14. srpnja 2009. godine donijelo novi Statut Grada Vukovara i u članku 51. stavku 3. uredilo slobodnu uporabu srpskog jezika i ćiriličnog pisma i u službenoj komunikaciji u javnim poslovima iz samoupravnog djelokruga Grada Vukovara.

Osim u navedenom Izvješću, Vlada Republike Hrvatske je na sjednici održanoj 17. prosinca 2009. godine donijela Zaključak kojim se prihvaća Četvrto izvješće Republike Hrvatske o primjeni Europske povelje o regionalnim ili manjinskim jezicima koje je dostavljeno Vijeću Europe.

Četvrto izvješće sadrži prikaz općina i gradova u kojima je ravnopravna službena uporaba manjinskog jezika i pisma uvedena ili djelomice uređena statutom jedinice. U tom dijelu Četvrtog izvješća stoji kako je Gradsko vijeće Grada Vukovara donijelo novi Statut kojim je uredilo slobodnu uporabu srpskog jezika i ćiriličnog pisma i u službenoj komunikaciji u javnim poslovima iz samoupravnog djelokruga Grada Vukovara.

Predlagatelje je potrebno podsjetiti na sam početak europskog puta Republike Hrvatske i pozitivno Mišljenje („avis“) Europske komisije o zahtjevu Republike Hrvatske za članstvo u Europskoj uniji dano 20. travnja 2004. godine. U Mišljenju Komisije je sadržana konstatacija da pripadnici nacionalnih manjina u Hrvatskoj ostvaruju svoje pravo na službeno korištenje materinskog jezika ravnopravno na teritoriju gradova/općina i županija, ako njihov udio u stanovništvu iznosi najmanje jednu trećinu ili ako je to predviđeno međunarodnim sporazumima.

Na kraju, u zadnjem Izvješću o monitoringu pristupa Republike Hrvatske Europskoj uniji, dokumentu koji je Europska komisija 26. ožujka 2013. godine dostavila Europskom parlamentu i Vijeću Europe, Europska komisija pozdravlja napore Vlade Republike Hrvatske koja nastavlja osiguravati primjenu ustavnih rješenja koji se odnose na ravnopravnu uporabu ćirilice u Gradu Vukovaru, gdje pripadnici srpske nacionalne manjine imaju odgovarajući udio u stanovništvu.

Temeljem navedenog, Vlada Republike Hrvatske je mišljenja da je predloženi Zaključak u suprotnosti s Ustavom Republike Hrvatske, Okvirnom konvencijom za zaštitu nacionalnih manjina, Europskom poveljom o regionalnim ili manjinskim jezicima, Sporazumom između Republike Hrvatske i Srbije i Crne Gore o zaštiti prava hrvatske manjine u Srbiji i Crnoj Gori i srpske i crnogorske manjine u Republici Hrvatskoj, Ustavnim zakonom o pravima nacionalnih manjina, Zakonom o uporabi jezika i pisma nacionalnih manjina u Republici Hrvatskoj.

Osim navedenih međunarodnih ugovora i domaćih propisa, Vlada Republike Hrvatske je, uzimajući u obzir temeljne vrijednosti Domovinskog rata, sadržane u Deklaraciji o Domovinskom ratu koju je donio Hrvatski sabor 13. listopada 2000. godine, mišljenja da je predloženi Zaključak u suprotnosti sa Deklaracijom. U Deklaraciji se ističe da temeljna vrijednost Domovinskog rata jest uspostava i obrana državnog suvereniteta i teritorijalnog integriteta Republike Hrvatske, čime su stvorene pretpostavke za djelovanje pravne države i vladavine prava te zakonito funkcioniranje državnih tijela kao najbolji način za daljnju afirmaciju dostojanstva Domovinskog rata.

Kada je riječ o samom tekstu Prijedloga zaključka, Vlada Republike Hrvatske ističe sljedeće:

Potrebno je predlagatelje upozoriti na to da je sam tekst Prijedloga zaključka kontradiktoran. Prvi stavak Prijedloga zaključka traži poduzimanje svih mjera za dosljednu primjenu članka 8. Ustavnog zakona o pravima nacionalnih manjina, koji znači puno poštivanje i ostvarenje načela jednakosti nacionalnih manjina i većinskog naroda, iz čega proizlazi i primjena ravnopravne uporabe jezika i pisma nacionalnih manjina hrvatskog naroda, ako su za to ostvareni jasno propisani i transparentni zakonski uvjeti, što je pak u suprotnosti sa zahtjevom iz drugog stavka Prijedloga zaključka kojim se traži odgoda primjene određenih prava srpske nacionalne manjine koja proizlaze iz zakona.

Slijedom svega navedenog, Vlada Republike Hrvatske ne podržava Prijedlog zaključka o problematici postavljanja dvojezičnih natpisa u Gradu Vukovaru i primjeni Ustavnog zakona o pravima nacionalnih manjina predlagatelja 1/3 zastupnika Hrvatskoga sabora, koju čine Klub zastupnika HDSSB-a, Klub zastupnika HDZ-a, te zastupnici u Hrvatskome saboru Ivan Šimonović, Branko Hrg, Željko Kerum i Nevenka Bečić.

Za svoje predstavnike, koji će u vezi s iznesenim mišljenjem biti nazočni na sjednicama Hrvatskoga sabora i njegovih radnih tijela, Vlada je odredila Arsena Bauka, ministra uprave, dr. sc. Zorana Pičuljana, zamjenika ministra uprave, te Borisa Miloševića i Ranka Lamzu, pomoćnike ministra uprave.

PREDSJEDNIK

Zoran Milanović